

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 121/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného TROŠČÁK advokátska kancelária s. r. o., Bayerova 15918/10B, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. 15Em/2/2024-432 z 10. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. decembra 2025 a doplnenou 26. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o uložení pokuty vo výške 300 eur označeným v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia. V odôvodnení ústavnej sťažnosti (mimo jej petitu) navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že na okresnom súde je na základe návrhu matky maloletých detí vedené konanie o výkon rozsudku okresného súdu č. k. 4P/116/2022-311 zo 14. júna 2023 (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bola schválená dohoda rodičov o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom [REDAKOVANÉ]. V zmysle predmetnej dohody boli všetky tri maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti sťažovateľa, jej obsahom bola taktiež dohoda o úprave styku matky s maloletými deťmi. Matka odôvodnila svoj návrh tým, že sťažovateľ rozsudok opakovane nerešpektuje a neumožňuje jej riadne styk so všetkými tromi maloletými deťmi (najmä s maloletým [REDAKOVANÉ]).

3. Uznesením č. k. 15Em/2/2024-128 z 13. augusta 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 21CoE/6/2024 z 27. marca 2025 bol nariadený výkon rozhodnutia. Okresný súd vyzval matku na vyjadrenie, či po nariadení výkonu rozhodnutia dochádza k plneniu povinnosti sťažovateľa, čo sa týka styku s maloletými, na čo podaniami z 30. mája 2025 a 8. júla 2025 matka opísala priebeh styku, ktorý neprebíhal v súlade s vykonávaným rozsudkom. Následne sťažovateľ uviedol dôvody, prečo k styku nedochádza v zmysle rozsudku (problémy na strane matky, nechť maloletých detí tráviť s ňou čas).

4. Uznesením z 18. augusta 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd uložil sťažovateľovi pokutu 300 eur za neumožnenie riadneho styku matky s maloletými deťmi 28. marca 2025, 11. apríla 2025, 20. júna 2025 a 8. júla 2025. Napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie nedáva odpovede na námietky uvedené v jeho sťažnosti, preto je podľa neho nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne. Spochybňuje záver okresného súdu, že maloletého [REDAKOVANÉ] nedostatočne pripravuje na styk s matkou, o ktorom neexistuje žiaden dôkaz. Postup okresného súdu spočívajúci v automatickom ukladaní sankcií bez preverenia podstatných skutočností a vykonania dokazovania je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Okresný súd neskúmal dôvod negatívneho postoja maloletých detí k stretávaniu sa s matkou a nebolo preukázané, že jeho príčinou bolo úmyselné ovplyvňovanie zo strany sťažovateľa. Zdôrazňuje, že nepovšimnutý ostal záujem maloletých detí. Podľa názoru sťažovateľa ide iba o ojedinelé neuskutočnenie styku, čo nemá byť dôvodom na uloženie pokuty, ale, naopak, na zastavenie konania o výkon rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty v konaní o výkon rozhodnutia vo veci maloletých detí z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti.

7. K namietanému porušeniu označeného základného práva malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia okrem iného aj o styku rodiča s maloletými deťmi. Nemožno pritom opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok prijať opatrenia smerujúce k rešpektovaniu rodinného života, k čomu patrí aj zabezpečenie plnenia súdnych rozhodnutí (rozsudok z 18. 7. 2006 vo veci Fiala proti Českej republike, sťažnosť č. 26141/03, bod 94).

8. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli dotknuté

chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

9. Uvedené platí o to viac v prípade jednoinštančných rozhodnutí o uložení pokuty. V zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu nie je jeho úlohou prehodnocovať správnosť poriadkového opatrenia všeobecného súdu, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil. Také rozhodnutie by v zásade malo byť nepreskúmateľné nielen nadriadeným súdom, ale malo by byť vzhľadom na bagateľnú povahu a ústavnoprávny rozmer vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (porov. IV. ÚS 213/2024).

10. Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pristúpil k uloženiu pokuty sťažovateľovi podľa § 382 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) po zistení, že k riadnemu stretávaniu matky so všetkými tromi maloletými deťmi v zmysle výroku vykonateľného rozsudku v predmetných dňoch nedošlo a ani naďalej (po vydaní uznesenia o uložení pokuty, pozn.) nedochádza, pričom sťažovateľ nesplnenie povinnosti odôvodňuje tým, že maloletý ■■■■■ k matke odmieta ísť. Z vyjadrení matky, sťažovateľa a kolízneho opatrovníka okresný súd vyvodil záver, že sťažovateľ si neplní povinnosť maloletého na styk pripraviť. Svojimi vyjadreniami a správaním neprispieva k vytváraniu pozitívneho vzťahu medzi maloletým a matkou, naopak, negatívne ho ovplyvňuje, čo má za následok negatívny postoj maloletého k matke. Takto vzniknutý odmietavý postoj dieťaťa nemôže byť podľa okresného súdu dôvodom na neplnenie právoplatného súdneho rozhodnutia (bod 22 napadnutého uznesenia). Pripomenul, že v tomto konaní nerozhoduje o tom, či sa maloleté dieťa má s matkou stretávať a v akých intervaloch (o čom bolo právoplatne rozhodnuté vykonávaným rozsudkom), ale iba zisťuje, či povinný dobrovoľne plní uloženú povinnosť. Zároveň konštatoval, že nezistil objektívne prekážky, ktoré by sťažovateľovi bránili maloletého na styk riadne pripraviť (bod 23 napadnutého uznesenia).

11. Podľa názoru sťažovateľa k plneniu povinnosti vo všeobecnosti dochádza, vzniknutú situáciu považuje za „ojedinelé“ neuskutočnenie styku. Uvedené nie je v rozpore s napadnutým uznesením, v ktorom okresný súd konkretizoval dni, počas ktorých k riadnemu styku nedošlo. Ústavný súd chápe podstatu sťažnostnej argumentácie, ktorou sťažovateľ vysvetľuje, prečo sa povinnosť uložená exekučným titulom neplnila. Možno vytušiť sťažovateľov názor, že nezujem (najmä) maloletého ■■■■■ stretávať sa s matkou je právom aprobovaným dôvodom, na základe ktorého možno spochybniť zákonnosť uloženia pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP. S prezentovaným názorom však s ohľadom na predmet napadnutého konania nemožno súhlasiť.

12. V procese výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má každý procesný úkon konajúceho súdu zasahujúci do právneho postavenia účastníka konania svoj jedinečný čiastkový predmet (objekt). Pokiaľ ide o rozhodovanie podľa § 382 ods. 1 CMP, je takýmto predmetom procesná disciplína spočívajúca v rešpekte k výzve súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom. Civilný mimosporový poriadok neustanovuje žiadne druhové výnimky z povinnosti účastníka konania (povinného) takúto výzvu súdu uposlúchnuť. Ani skutočnosti namietané sťažovateľom nepredstavujú zákonom aprobovanú výnimku zbavujúcu ho povinnosti uposlúchnuť výzvu súdu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia vo veci maloletých. Naopak, zohľadneniu tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu a mala spôsobiť zánik uloženej povinnosti, slúži inštitút odvolania proti nariadeniu výkonu rozhodnutia podľa § 377 ods. 2 CMP, podľa ktorého odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti (porov. IV. ÚS 280/2023). Tento prostriedok sťažovateľ využil, no nebol s ním na krajskom súde úspešný (uznesenie č. k. 21CoE/6/2024-333 z 27. marca 2025). Ústavný súd len pripomína, že už v tomto uznesení krajský súd uviedol, že odmietanie detí samo osebe nemôže byť dôvodom na obmedzenie styku.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietá absenciu výzvy okresného súdu na dobrovoľné plnenie. Bez ambície vstupovať na pôdu rozhodovacej právomoci všeobecných súdov tak ústavný súd uvádza, že nič nenasvedčuje tomu, že by znaky skutkovej podstaty § 382 ods. 1 CMP neboli v čase vydania napadnutého uznesenia naplnené.

14. Na doplnenie ústavný súd dodáva, že normatívna koncepcia konania vo veciach maloletých a nadväzne i konania o výkon rozhodnutia vo veci maloletých je v Civilnom mimosporovom poriadku nastavená z procesného hľadiska dostatočne flexibilne na to, aby sťažovateľ v postavení povinného dokázal nútený výkon exekučného titulu v závislosti od vývoja skutkového stavu dokumentujúceho stav rodinných vzťahov maloletých detí a v konflikte stojacich rodičov zvrátiť v súlade s najlepším záujmom maloletých detí [civilný mimosporový poriadok upravuje dôvody, pre ktoré súd zastaví výkon rozhodnutia, resp. ho odloží (§ 389, § 390 CMP)]. Správne zvoleným prostriedkom na dosiahnutie tohto cieľa však zjavne nie je ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu ukladajúcemu procesnú sankciu za nesplnenie povinnosti, ktorej procesné uznanie súdnou mocou bolo v relevantnom štádiu exekučného konania nespochybniteľné (porov. IV. ÚS 280/2023).

15. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že vyhláškou č. 413/2023 Z. z. ktorou sa mení vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, účinnou od 1. novembra 2023 (ďalej len „vyhláška č. 413/2023 Z. z.“) bola povinnosť skúmania ospravedlniteľných dôvodov vypustená. Podľa dôvodovej správy k vyhláške č. 413/2023 Z. z. vychádza zámer zákonodarcu upustiť od právnej úpravy tzv. „ospravedlniteľných dôvodov“ z aplikačnej praxe, ktorá ukázala, že úprava skúmania existencie ospravedlňujúcich dôvodov vytvorila nežiaduci priestor na to, aby rodič mohol odmietnuť kontakt maloletého dieťaťa s druhým rodičom v čase, ktorý na to vyčlenil súd. Inštitút „ospravedlniteľných dôvodov“ môže byť zneužívaný jedným z rodičov na účelové blokovanie maloletého dieťaťa od druhého rodiča, a tým i na potenciálne obchádzanie súdneho rozhodnutia, čo sa týka kontaktu maloletého dieťaťa s druhým rodičom (IV. ÚS. 118/2024).

16. Vzhľadom na už uvedené, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokuty tak ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup mestského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Keďže ústavný súd nemal pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia, odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu